

عنوان مقاله:

بررسی فضای معماری حمام وزیری ساری

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی افق های نو در علوم مهندسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

سوغند ناظریان - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری منظر، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سوادکوه، ایران

گلسا درویشی نیا - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری منظر، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سوادکوه، ایران

سید میثم شاکری - دانش آموخته کارشناسی ارشد عمران، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملایر، ایران

خلاصه مقاله:

قبل از هر چیز لازم است بدانیم معنای لغوی گرمابه چیست. گرمابه از دو واژه ی گرم و آبه درست شده است. در اینجا به معنی آب نیست پس گرمابه برابر آب گرم نسبت بلکه آبه یا آوه یا آوج برابر جایگاه است و به جایگاه ساختمان گفته می شود، مانند سردابه: ساختمان سرد. گرمابه ساختمانی گرم است که معمولا برای گرم نگه داشتن هوای داخل آن با یک در به بیرون راه داشته است. مردم ایران چه پیش و چه پس از اسلام برای پاکیزگی اهمیت زیادی قائل بوده اند و از همین رو گرمابه ها نقش به سزایی را در زندگی روزمره ی مردم ایفا می کردند. گرمابه همانند بازار افزون بر اینکه کارکردی ویژه داشته جای گردهمایی مردم محل نیز بوده است. گرمابه ها را معمولا در گودی زمین می ساختند تا پایدارتر باشد و از طرفی چون هوای درون گرمابه می بایست گرم باشد و گرمای درون آن هدر نرود ساختمان را زیر زمین بنا می کردند. به کار نبردن آب غصبی در گرمابه بسیار مهم شمرده می شده زیرا مردم محل برای غسل کردن و حتی وضو گرفتن از همین آب استفاده می کردند، بنابراین نسبت به آن حساس بوده اند. دفع آب در گرمابه ها نیز از مسائل قابل توجه و بررسی است که شیوه های مختلفی را برای دفع پساب و فاضلاب به کار می بردند. گرمابه های کهن از سه فضای اصلی به نام های بینه، میاندر و گرم خانه تشکیل می شده اند که در ادامه به تشریح هر یک از آن ها می پردازیم. ساختمایه ی گرمابه ها از مصالحی است که در برابر رطوبت مقاومت داشته باشد واز این حیث در بنا نهادن گرمابه تلاش می کرده اند که بهترین نوع مصالح را به کار گیرند.

کلمات کلیدی:

گرمابه، پاکیزگی، آب، بینه، میاندر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/875712>

